

ZVON

ČERVENEC-SRPEN - JULY-AUGUST

2022

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

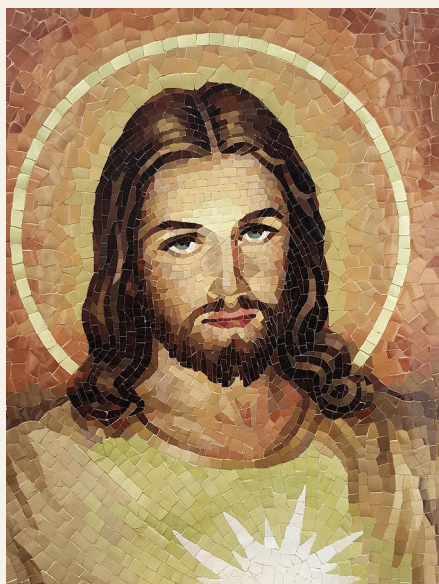

Kostel sv. Ignáce z Loyoly - Řím
svátek 31. července

Po zádušní mši jsme se setkali na kávě a na malém občerstvení v našem „Parish institutu“. Seděl jsem spolu s manželi, kteří byli sousedy paní, za kterou zádušní mše byla. Byli muslimského vyznání a já jsem se jich zeptal na jejich víru, život a rodinu. Byli velmi sympatičtí a určitě dobří lidé. Jak už to bývá, zapletli jsme řeč na rozdíly našich vyznání a také na praktikování náboženských norem. Oni zdůrazňovali, že v podstatě je jeden Bůh a Jemu se budeme všichni zodpovídat. Také se jim moc nelíbilo, že někteří muslimové se ostentativně modlí a navštěvují Meku, ale jejich víra se nesoustředí na pomoc bližnímu. Když jsem se ptal, do které mešity chodí, odpověděli, že do žádné. Tedy nepraktikující muslimové. To se také mohlo promítnout do budoucnosti jejich syna, který podle jejich slov zcela propadl „kultuře tohoto světa“. V mnohém měli pravdu.

Já bych zde rád uvedl několik důvodů, proč si myslím, že křesťanství nabízí světu něco zcela unikátního a tím zcela nenahraditelného.

Za první je to výzva k odpuštění, kterou velmi nahlas a jednoznačně vyslovil Ježíš, když umíral na kříži.

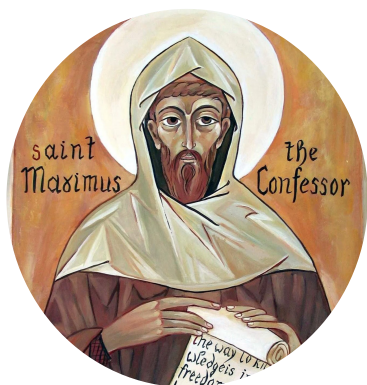
Dále křesťanství ukazuje světu obrovský zlom v dějinách. Bůh je mezi námi (ne už jenom kniha, proroci, věštcí ...) Ježíš je Bůh. Já se s Ním musím a smím nějak setkávat. Sami dobře víme, jak dlouho můžeme konat dobro, odpouštět, usmířovat, pokud nemáme Boží zdroj, který nám pomáhá v tom pokračovat po celý život, a to nehledě na to, v jaké situaci se právě nacházíme.

Příjemnou četbu

VE FOREST HILLS 22 ČERVNA 2022
VÁŠ FR. ANTONÍN

Svätý Maxim Vyznávač

MV

Rád by som vám dnes predstavil postavu jedného z veľkých cirkevných otcov Východu neskoršej doby. Ide o mnícha sv. Maxima, ktorý si od kresťanskej tradície vyslúžil titul Vyznávač (Confessor) pre svoju neohrozenú odvahu, s ktorou vedel aj svojím utrpením svedčiť – „vyznávať“ –

o svojej viere v integritu Ježiša Krista,

pravého Boha a pravého človeka, Spasiteľa

sveta. Vo tomto článku sa budem opierať hlavne o úžasnú katechézu pápeža Benedikta XVI., veľkého učenca našej doby.

Maxim sa narodil v Palestíne okolo roku 580. Už v mladosti začal viesť mníšsky život a študovať Písma, a to aj prostredníctvom diela významného učiteľa Origena, ktorý už v treťom storočí založil alexandrijskú exegetickú (exegéza – výklad Bible-Sv. Písma) tradíciu. Maxim sa presťahoval z Jeruzalema do Konštantínopolu, odtiaľ utiekol pred barbarskými nájazdmi do Afriky. Tam sa vyznamenal veľkou odvahou pri obrane pravoverného učenia.

Maxim neuznával žiadnu redukciu Kristovho človečenstva. Objavila sa totiž teória, podľa ktorej mal Kristus len jednu vôľu, a to božskú. V snahe obrániť jednotu jeho osoby mu upierali pravú a vlastnú ľudskú vôľu.

Na prvý pohľad by sa to mohlo zdať dobré, že by v Kristovi bola len jedna vôľa. Sv. Maxim však ihneď pochopil, že by to zničilo tajomstvo spásy, lebo človečenstvo bez vôle, človek bez vôle, nie je pravým človekom - je akoby znetvorený. Človek Ježiš Kristus by teda nebol pravým človekom, keby nezažil drámu ľudského bytia, ktorá spočíva v ťažkosti pripodobniť našu vôľu pravde bytia. Sv. Maxim preto veľmi rozhodne tvrdí: Sväté písmo nám neukazuje znetvoreného človeka, človeka bez vôle, ale pravého a úplného človeka. Boh v Ježišovi Kristovi skutočne prijal kompletne ľudské bytie – okrem hriechu –, teda aj ľudskú

vôľu. A zdá sa to jasné, keď sa povie: Kristus alebo je, alebo nie je človek. Ak je človek, má aj ľudskú vôľu.

Vzniká však jeden problém: nesmeruje to k istej forme dualizmu? Nebudeme nakoniec tvrdiť, že ide o dve úplné osobnosti s vlastným rozumom, vôľou a citmi? Ako prekonať tento dualizmus, zachovať úplnosť ľudského bytia, a pritom ochrániť jednotu osoby Krista, ktorý nebol schizofrenikom?

Sv. Maxim ukazuje, že človek nenachádza svoju jednotu, integritu a úplnosť v sebe samom, ale v prekonaní seba, vo vyjdení zo seba. Človek vychádzajúci zo seba tak seba nachádza v Kristovi, v Bohu, v Božom Synovi. Nemožno znetvoriť človeka, aby sme vysvetlili vtelenie - treba len pochopiť dynamizmus ľudského bytia, ktoré sa realizuje iba vyjdením zo seba samého. Iba v Bohu nájdeme seba samých, svoju integritu a úplnosť. Z toho vidieť, že nie človek, ktorý sa uzavrie do seba, je úplný, ale človek otvorený, ktorý vyjde zo seba samého, sa stáva úplným a práve v Božom Synovi nachádza samého seba a svoje pravé človečenstvo.

Pre sv. Maxima táto predstava nie je len filozofickou špekuláciou. Vidí ju uskutočnenú v konkrétnom Ježišovom živote, predovšetkým v getsemanskej dráme. V tejto tragickej Ježišovej agónii, v úzkostnom strachu zo smrti, v protiklade medzi ľudskou vôľou nezomrieť a božskou vôľou, ktorá sa odovzdáva smrti, v tejto getsemanskej dráme sa uskutočňuje celá ľudská dráma, dráma nášho vykúpenia.

Vieme, že je pravda, čo nám hovorí sv. Maxim: Adam si myslel (a Adamom sme my všetci), že vrcholom slobody je „nie“. Iba ten, kto môže povedať „nie“, je vraj skutočne slobodný. Aby človek mohol naozaj používať svoju slobodu, musí povedať Bohu „nie“, lebo si myslí, že len tak je konečne samým sebou a dosiahol vrchol slobody. Tento sklon mala v sebe aj Kristova ľudská prirodzenosť, Ježiš ju však prekonal, lebo videl, že maximum slobody neznačí „nie“.

Maximum slobody je „áno“, stotožnenie sa s Božou vôľou. Iba v tomto „áno“ sa človek stane skutočne samým sebou. Iba vo veľkej otvorenosti onoho „áno“, v zjednotení svojej vôle s Božou vôľou sa človek stáva nesmierne otvoreným, stáva sa „božským“. Adamovou túžbou bolo byť ako Boh, teda byť úplne slobodný. Ale človek, ktorý sa uzavrie do seba, nie je úplne slobodný. Stáva sa ním, keď vyjde zo seba, slobodným ho robí ono „áno“. A toto je dráma v Getsemanskej záhrade: nie moja, ale tvoja vôľa. Presunutím svojej vôle do Božej vôle sa rodí pravý človek, takto sme vykúpení. To je v krátkosti základný odkaz, ktorý nám sv. Maxim chcel zanechať, a vidíme, že je tu v hre skutočne celé ľudské bytie; ide o celý náš život. (dokončení v príštím čísle)

Proclaiming the Power of Christ

Being American, Being Catholic

by bishop Robert Barron

Every culture is evangelically ambiguous - that is to say, to some degree conducive to the preaching of the Gospel and to some degree antipathetic to it. Our American culture is no exception to this general rule; indeed, the ambiguity is particularly rich and dense in our context. America has been formed by hundreds of different influences, but the two major factors that contributed to the shaping of our culture are the rationalism of the eighteenth-century Enlightenment and Protestant Christianity. Both of these are, at the same time, deeply related to Roman Catholicism and stated opponents of the Church. This is why being Catholic and being American has always been, to say the least, a complicated matter. I'd like to look, however briefly, at both sides of the ledger, examining one feature of the American culture that is particularly opposed to Christ's Gospel and another particularly congruent with it.

There is probably no idea that so stirs the American heart as freedom. We are, after all, the land of the free and the home of the brave. "Don't tread on me," that motto from the Revolutionary period, is one that, I imagine, most Americans would still rather readily embrace. In both high culture and popular culture, the archetype of the heroic individual who fights for his or her freedom against an oppressive institution is a favorite motif. This American conception of freedom is one whose roots can be found in the philosophers of the late Middle Ages and whose full expression occurred in the modern period. It is freedom as choice and self-determination. To be free, on this reading, is to hover above the "yes" and the "no" and to be able, without any constraint, to decide for one or the other.

But there is a much older understanding of freedom, which is on display in both classical philosophy and the Bible. This could be termed "freedom for excellence." According to this interpretation, freedom is not so much individual choice as the disciplining of desire so as to make the achievement of the good, first possible, and then effortless. For example, I became a free speaker of English - able to say pretty much whatever I want - not by arbitrarily deciding to speak as I saw fit, but by submitting myself to a whole series of disciplines, exercises, masters, and mentors. Michael Jordan became the freest man ever to play basketball, not by choosing to play according to his whim, but through a lifelong process of discipline, practice, and submission to the exigencies of the game.

The first type of freedom is in a tensive relationship with law and claims to objective truth, for they will necessarily be construed as limitations of the range of choice; but the second type of freedom positively requires the law and the good, for it finds itself in surrendering to them.

The difference between these two kinds of freedom is not merely abstract. Look at the decision of the U.S. Supreme Court in 1992, in the matter of *Casey v. Planned Parenthood*. Trying to bolster their earlier judgment on reproductive questions and abortion articulated in *Roe v. Wade*, the justices ruled, “At the heart of liberty is the right to define one’s own concept of existence, of meaning, of the universe, of the mystery of human life.” This is a nearly perfect expression of modern freedom. Contrast this Supreme Court ruling with two statements from the letters of St. Paul. In his Letter to the Galatians, Paul sums up his Gospel with these words: “For freedom Christ has set us free”; and in his Letter to the Romans, he presents himself, baldly enough, as Paul, a servant [in the Greek, slave] of Jesus Christ” (Rom. 1:1). This juxtaposition - nonsensical on modern grounds - expresses beautifully the correlation between freedom and truth that the Bible takes for granted. The sharp contrast between these two views of liberty make the proclamation of biblical Christianity problematic in our American cultural framework.

There are also positive dimensions of our American culture. I would invite you to drift back in imagination to a stuffy Philadelphia boarding house in the sweltering summer of 1776, where a young Virginia lawyer was composing a rather important document. In the opening paragraph of the Declaration of Independence, Thomas Jefferson wrote, “We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights.” If someone had suggested to Plato, Aristotle, or Cicero that it is self-evident that all people are fundamentally and endowed with inviolable rights, he would have been met with a very puzzled look. For the classical philosophers, precisely the opposite seemed self-evident. People, they felt, are rather radically different in matters such as intelligence, beauty, physical prowess, creativity, and moral excellence, and a frank acknowledgment of these inequalities appeared to be the prerequisite for right political order. Hence in Plato’s *Republic*, we hear that the just city will emerge only when the best people rule, the second-best people serve in the military, and the less intellectually and morally endowed take care of menial tasks. And in Aristotle’s *Politics*, we learn that only a tiny handful of the intellectually and economically elite are allowed to participate in public life. Equality and fundamental rights are not even on the radar screen.

So how did Jefferson come by these convictions? The clue is found in two words in his text that we usually pass over in haste, perhaps seeing them as little more than pious decoration: “created” and “Creator”. All people, Jefferson implies, are equal in the measure that they are equally children of God. They have rights, furthermore, in the measure that they have been granted them by their Creator. Loved into existence and destined for eternal life, they are subjects of inviolable dignity and have a legitimate claim to life, liberty, and the pursuit of happiness. Without the clear reference to the Creator God, Jefferson’s political convictions become, to put it mildly, somewhat less than self-evident. And this was amply proven by the totalitarianisms of the last century. Both Nazism and Communism demonstrated that the marginalization or outright denial of God leads, in very

short order, to the egregious violation of human rights and dignity. In 1981, John Paul II was speaking to a crowd of his fellow Poles concerning basic human rights. In the midst of his address, the people began to chant, “We want God! We want God!” Those who were there testify that this cry went on for over fifteen minutes. What John Paul’s audience sensed, at his suggestion, was the link between the affirmation of human rights and the affirmation of the God who alone can truly ground them. Therefore, in this regard, Catholics can vigorously and unapologetically embrace the political ideals upon which the nation is founded, for they cohere beautifully with some of the most elemental convictions of the Bible. We are, indeed, one nation under God.

So what is the right attitude of the Catholic vis-à-vis our American culture? It is one of affection, conditioned by critical intelligence. Catholics should take a good, honest look at the American culture and assimilate what they can, while resisting what they must. Can we be both Americans and Catholics? Yes, but we must be Catholics first.

Jsem si zcela jist, že pokud jezdíte autem, tak jste kolikrát před sebou náhle zpozorovali nákladní auto s nápisem – Construction vehicle - do not follow! Toto auto s největší

pravděpodobností jede na stavbu nějaké nové budovy, výrobní haly anebo na nově rozestavěnou silnici. Pokud byste nedbali toho doporučení „Do not follow“, záhy budete nuceni se obrátit a jet nazpět.

V případě, že toto většinou velké nákladní auto jede na rozestavěnou silnici, máte možnost o několik měsíců později (pokud žijete v Česku, tak se to protáhne na několik let nebo i desítek let) jet po nové krásné silnici. Kam jede to velké nákladní auto dnes, tam nikdo jiný bez povolení nesmí. Zítra tam ale pohodlně pojedou všichni. Je tu nová cesta.

V dějinách naší Církve je to podobné. Teologové, učenci, mystici jdou kolikrát cestou, která se teprve buduje. Není dobré je hned následovat. Pak se ale tato cesta upraví a zpevní, hned po ní mohou „jet ostatní obyčejní řidiči“. Proto Církev otevírá a bude otevírat nové cesty následování Ježíše Krista, cesty, o kterých se naším předkům ani nesnilo...

CAT

Kolik je překrásných věcí na každém kroku!

Několik myšlenek o přírodě

Věřte, že nechápu, jak je možno jít kolem stromu a nebýt šťasten, když jej člověk vidí. Mluvit s člověkem a nebýt šťasten, nemilovat ho. A kolik je překrásných věcí na každém kroku, které dokonce třeba již úplně ztracený člověk může pokládat za překrásné! (*F. M. Dostojevskij*)

Zeptej se krásy země, zeptej se krásy moře,
zeptej se krásy oblohy, zeptej se všech těchto skutečností.
Všechny ti odpoví: Hleď, jsme krásné.
Jejich krása je svědectvím. Tyto krásy jsou podřízeny změně.
Kdo je stvořil, když ne ten nejkrásnější,
který není podřízen žádné změně? (*Sv. Augustin*)

Příroda je nám dána také k obdivu a kontemplaci.
Udělejte si na ni čas! Nešetřte jí!
Přijímejte i námahu a únavu,
když pronikáte do obtížně přístupných míst. (*Jan Pavel II.*)

Jednou přivedla jedna matka svého syna k rabínovi.
Ten se chlapce zeptal: "Dám ti jeden Gulden, když mi povíš,
kde bydlí Bůh". Chlapec mu odpověděl: "Dám ti dva Guldeny,
když ty mi řekneš, kde nebydlí".

převzato z www.pastorace.cz

ZEMŘELI

Paní Jiřina Lebedová zemřela 31. května 2022 v Heatherwood Retirement Community ve věku 92 let. Její a Miroslava Lebedy pozůstatky budou převezeny do Nového Města nad Metují, kde budou pohřbeny do rodinné hrobky.

Během jejich působení v New Yorku, Miroslav Lebeda vedl pěvecký sbor Velehrad, kde jeho manželka, naše maminka Jiřina též zpívala. Prosíme o modlitbu za naše rodiče.

Radmila Bartošová
a Zuzana Lucáková s rodinami.

Milan Večeřa zemřel 8. května 2022 v Chrudimi, ČR. Milan zemřel ve věku 88 let. Pan Milan Večeřa patřil do naší krajanské rodiny dlouhá léta. Nechť mu Pán dá odpočínutí věčné. O modlitbu prosí rodina Večeřova.

Chcete se naučit hrát na fujaru nebo na koncovku.

Bob Rychlík pořádá kurzy na tyto nástroje během léta v červenci. Kurzy jsou jak on-line tak osobně. Další informace najdete na

[http://
www.commongroundonthehill.
org/index.html](http://www.commongroundonthehill.org/index.html)

Nebo kontaktujte přímo Bob Rychlík: fujara@gmail.com

Pilgrimage to the
HOLY LAND
with Deacon Greg Kandra
Creator of the blog "The Deacon's Bench"
and Fr. Antonín Kocurek

12 Days
March 7-18, 2023

**For more information contact: select
International Tours 800 842 4842
rebecca@select-intl.com
selectinternationaltours.com**

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

21. května u kostela v Rokytnici nad Rokytnou na Třebíčsku odhalili pomník katolickému knězi Janu Bulovi. Před 70 lety se stal obětí justiční vraždy.

26. května svatý otec František v den slavnosti Nanebevstoupení Páně, jmenoval 14. diecézním biskupem brněnským Mons. Mgr. Ing. Pavla Konzbulu, Dr., dosavadního pomocného biskupa brněnského, titulárního biskupa litomyšlského a generálního vikáře brněnské diecéze. Biskup Pavel Konzbul převzal 29. června vedení diecéze.

30. května prohlášení biskupa Václava Malého, předsedy Rady Iustitia et Pax ČBK, o důležitosti evropské solidarity a o dobrých sousedských vztazích pro dnešní dobu. V současné krizi, vyvolané ruským vpádem na Ukrajině, vidíme, jak důležitá je evropská solidarita a úsilí o dobré sousedství. Celé prohlášení si přečtete na www.cirkev.cz

9. června vůbec poprvé se papež František sešel s předsedou české vlády Petrem Fialou. Schůzka v podobném formátu se naposledy uskutečnila před deseti lety mezi Petrem Nečasem a Benediktem XVI.

11. června v sobotu bylo ve Vratislavi beatifikováno deset sester sv. Alžběty, které v r. 1945 zemřely násilnou smrtí z rukou vojáků Rudé armády při hájení čistoty své, potažmo čistoty jiných dívek a žen. Skupina řeholnic je pojmenovaná po nejmladší z nich – s. M. Paschalis Jahnové, kterou tento osud potkal v Sobotíně na Šumpersku, kde je též pochována. Slavnostní beatifikační akt vykonal jménem papeže Františka Marcello kardinál Semeraro, prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení.

20. června byli v Mexiku zavražděni dva jezuitští kněží, kteří se snažili ochránit třetí oběť ozbrojeného útoku. Identita třetí zavražděné osoby dosud nebyla zveřejněna.

22. června papež František zahájil desáté Světové setkání rodin, které v Římě potrvá do neděle 26. června, a koná se pod názvem: „Láska v rodině: povolání a cesta ke svatosti“. Zúčastnilo se ho přibližně dva tisíce delegátů ze 120 zemí, které vybraly biskupské konference, synody východních církví a různá mezinárodní církevní společenství.

červenec první týden v červenci bude na Velehradě rušno. 4.- 5. 7. se na tomto významném moravském poutní místě uskuteční již 23. ročník Dnů lidí dobré vůle, na které 6. 7. naváže celodenní Národní synodální setkání. Týden zakončí 132. plenární zasedání ČBK ve dnech 7. – 8. 7.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVENCÍ A SRPNU 2022

datum	úmysl	dárce
3.7.	Za krajanskou rodinu	
5.7.	Za rodičův Kowalykových a Flamíkových	rodina Krupkova
10.7.	Za + rodičův John a Emília Kovačik	Marcela a Jovy Škrkoň
17.7.	Za rodiče Klusáčkovy	B. a J. Kowalykovi
20.7.	Za Jordan Kovačev	Marcela a Jovy Škrkoň
23.7.	Za zemřelou Růženu Bunžovou	Helena Otýpka
27.7.	Za Máriji a Štefana Kowalykovy	B. a J. Kowalykovi
14.8.	Za zemřelého Milana Večeřu	dcera Maria
21.8.	Za zemřelou Jiřinu Lebedovou	dcery s rodinami
28.8.	Za zemřelého Henry Marka	Milena Hlavatá

BLAHOPŘEJEME

v červenci a srpnu oslaví narozeniny: Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alexandr Dolinay 4. července, Matthew Reynolds 12. července, Emma Wartownik 15. července, Pavel Weirich 22. července, Kristýna Hnízdovalá - Giancola 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Michelangelo Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka r. Králová 8. srpna, Rullie Anne Suda 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Miloš Petr 16. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Patricia Babor, Helena Kočica, Ingrid Chybik, Vlasta Krupka, Bohdan a Jiřina Kowalykovi, Helena Otýpka.

Naše nedělní mše svaté v Astorii v kostele Panny Marie Karmelské nebudou 24. července, 31. července, 7. srpna.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Jan Bula se narodil 24. června 1920 Marii a Antonínu Bulovým v Lukově u Moravských Budějovic. Ještě téhož dne byl pokřtěn ve farním kostele sv. Jana Křtitele, kde se právě slavilo zasvěcení kostela tomuto mučedníkovi. Jan Křtitel se stal také křestním patronem malého Jana. Navzdory skrovným poměrům rodiče Janovi umožnili, aby po skončení obecné školy nastoupil na gymnázium v Moravských Budějovicích. V červnu 1939 úspěšně složil maturitu a následně vstoupil do kněžského alumnátu v Brně. Kvůli válečným událostem museli mnozí bohoslovci svá studia přerušit a byli nasazeni na nucené práce. Přišel dlouho očekávaný konec války a 29. července 1945 byl Jan Bula olomouckým pomocným biskupem Stanislavem Zelou

vysvěcen na kněze. Svoji první mši svatou – primici – sloužil v rodném Lukově. V srpnu 1945 byl ustanoven jako kooperátor v Rokytnici nad Rokytnou. Kromě kněžské služby se zde aktivně zapojil do veřejného života.

V poválečném období došlo ve společnosti k velkým změnám. Polické naladění prošlo poválečnou radikalizací, přiklonilo se doleva a ve volbách roku 1946 vyhráli komunisté. Bulu odsoudila komunistická justice v listopadu 1951 k trestu smrti. 20. května 1952 byl na popravišti v Jihlavě v nedožitých 32 letech oběšen. Jeho zpopelněné ostatky jsou uloženy ve společném hrobě v Brně. Odsouzený byl v souvislosti s vraždami v Babicích, i když v tu dobu už byl ve vězení. Záminkou bylo to, že ho v únoru 1951 navštívil spolužák z gymnázia Ladislav Malý, který pak 2. července zorganizoval střelbu v babické škole. Případ Babice nebyl nikdy zcela objasněn. Když ale byli v babické škole zastřeleni tři funkcionáři místního národního výboru, měla Státní bezpečnost (StB) záminku k rozpoutání monstrózních procesů proti katolické církvi a soukromým rolníkům bránícím se kolektivizaci. Soudní proces proti skupině Bula a spol. byl přichystán na 13.–15. listopadu 1951. Poslední den líčení byl vyhlášen rozsudek, o kterém bylo rozhodnuto již před zahájením procesu. Podle něj byl J. Bula odsouzen k trestu smrti, neboť „zneužil důvěry, jíž jako duchovní požíval mezi věřícími, k zločinné činnosti a náboženského přesvědčení farníků zneužíval k podpoře banditů a vrahů“. Vyneseno bylo mnoho rozsudků smrti. Mezi popravenými v babické kauze byl také babický farář Václav Drbola. Brněnské biskupství usiluje o blahořečení obou kněží. „Kongregace pro svatořečení jednala na svém zasedání 8. června 2017 o beatifikačním řízení služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly. Prošetřila průběh řízení v diecézi a vydala rozhodnutí o platnosti této fáze procesu a existenci pověsti mučednictví obou služebníků Božích.